

Been

Tot op de huid

Christiaan Bakker

Ik pak de koffie te snel, die vervolgens na-ijlend tegen de rand van de beker op klotst. De koffie is niet alleen. De mens lijkt ook nog in een 'naschok' te zitten. En cijfert zichzelf bijna weg voor het virus. Melanoom lijkt plots van de Friese aardbodem verdwenen, plaveiselcelcarcinoom ook. Zweetdruppels op mijn voorhoofd van zorgen!

Mevrouw Tang is er. We bekijken samen gelijk haar plekje en de overige huid. Dit vel heeft in het leven meerdere proeven moeten doorstaan. Een register vol herinneringen. In elke huidlijn een geschiedenis.

Ze vertelt over de oorlog en nadien het vele buiten zijn aan de kust, en zovakanties met als favoriet Italië. (Dat nu verder weg klinkt dan ooit.) Op haar onderbeen is nu een soort Etna ontstaan met centraal een krater. Er komt geen lava of pus uit. Het lijkt eerder versteend van binnen! Au! Er op drukken is een gemene activiteit en daar stop ik acuut mee. Ik leg haar rustig uit dat ik denk dat het een plek is die er niet hoort te zitten, een plaveiselcelcarcinoom. En dat er officieel drie opties zijn.

De nette dame tegenover mij wacht nerveus af. Ik leg uit dat als deze plek er wel blijft zitten, er niet zozeer een uitbarsting zal komen, maar waarschijnlijk wel een uitbraak naar binnen toe! Verplaatsing van de rommel! Ongewenste stromen! Kortom, van afwachten zien we gelijk af. De volgende optie is om een klein stukje van de berg te demonteren en het gesteente te beoordelen. En optie drie is het direct verwijderen.

Enthousiast vraagt ze of dit daadwerkelijk alle opties zijn. Nummer drie wordt het. Ik ga verder met de uitleg over de ingreep en nazorg, maar moet eerst mevrouw ruimte

geven, zie ik. „Ik was zo bang dat optie drie zou zijn dat u het been eraf zou halen, dokter. Wat maakt u mijn dag goed nu!”

Ik stel haar gerust, dat ze dat ook vooral niet door mij moet laten doen. Vervolgens temper ik wel de ontstane blijdschap vanwege de verdovingspuit die ik te voorschijn haal. Ik kondig de prik aan, maar het maakt helemaal geen indruk en doet er allemaal niet meer toe. Haar dag kan niet meer stuk. „Ik ga met beide benen weer naar huis”, mompelt een hoofdschuddende zielsgelukkige mevrouw Tang.

Ik glimlach en zeg haar dat ze voor haar been de juiste keuze heeft

Ik ga verder met het spreekuur, hopend dat iedereen voor zijn eigen gezondheid ook de sprong weer durft te maken

gemaakt, door te komen. Ik ga verder met het spreekuur, hopend dat iedereen voor zijn eigen gezondheid ook de sprong weer durft te maken. En dat aandacht voor een plekje, en zelfs (een beetje) 'amputatieangst', het bij een ieder weer wint van 'virusangst'.

▶ Christiaan Bakker is dermatoloog in ziekenhuis Nij Smellinghe